MELISSA GREY
AZ ÁRNY ÓRÁJA
MIDNIGHT-TRILÓGIA
Dream válogatás

Ekhó életében minden egy csapásra megváltozott, amikor megtudta a döbbenetes igazságot: benne él a tűzmadár, a békét hozó, tündöklő teremtmény. Úgy tűnik, csak ő képes megállítani a két nép, a drakharok és az aviánok közötti viszályt. Ekhó azonban egy nagy és rettenetes erő felemelkedését érzi. Ezt a sötét hatalmat próbálja megszerezni a Sárkányherceg, hogy örökre elpusztíthassa ellenségeit.

A lány már elveszítette az otthonát és a családját. Tűzmadárként most még súlyosabb veszély fenyegeti minden lépését, mint amiket korábban útjába vetett a sors. Ekhó mindent elkövet, hogy megakadályozza a Sárkányherceget ördögi tervében. Ebben segíti Rowan, aki már évek óta olthatatlanul szerelmes Ekhóba, és a jóképű drakhar, Caius. De nem nyerhetik el mindketten a lány szívét.

Ekhó előtt bizonytalan jövő sejlik fel. Vajon képes élni valódi természete hatalmával, vagy ez túlságosan is erősnek bizonyul számára, és porig égeti világának utolsó maradványait is?

Üdv az árny órájában!

Dream válogatás

MELISSA GREY New York Cityben született és nőtt fel. A kedvenc helyei, mint például az Ötödik sugárúti könyvtár vagy a Metropolitan Múzeum, a könyveiben mindig visszaköszönnek. Műveiben fellelhetőek azok a helyek, melyekre az írónő ellátogatott: London, Párizs, Fekete-erdő, Kiotó stb. Jelenleg szabadúszó újságíróként tevékenykedik, és New Yorkban él.

A könyv a Midnight-trilógia második kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:
www.melissa-grey.com
www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream válogatás

„Mély érzelmekkel és sok feszültséggel teli regény, amely egyesíti a fantasyk varázslatát, a kalandregények izgalmát és a szerelmes történetek drámaiságát.”

Kirkus Reviews

„Csak úgy röpködnek a szikrák! Melissa Grey rendkívüli világot épít, amellyel gyönyörködtetni fogja Cassandra Clare és A trónok harca rajongóit. A szépen kidolgozott karaktereivel és családról, hatalomról, hűségről meg romantikáról szóló témáival lebilincsel.”

Booklist

„A bátor és tüzes hősnő, a szórakoztató mellékszereplők, a világot megmentő küldetés és a nagyon pikáns romantika teszik felejthetetlenné ezt a könyvet.”

School Library Journal

„Ekhó egy igazi harcos: tele van tűzzel, bátorsággal és sok szenvedéllyel. Hamar belopja magát az olvasó szívébe.”

Goodreads

„Melissa Grey egy különleges világba ágyazza bele azt a történetet, amely végigkíséri egy fiatal lány életét, aki egy csapásra vált különleges hatalom birtokosává.”

Amazon

Dream válogatás

MELISSA GREY

részlet

ELSŐ FEJEZET

Ki vagy te?

A kérdés átröppent a megperzselt égbolton, hangok kórusa kiáltotta a magasba, amelyek a parázs módjára izzó és az egyre lejjebb hömpölygő és minden útjába eső életet elemésztő magma lüktetően forró ragyogásából előcsurgó sziklák réseiből szivárogtak elő.

Izzó láva ömlött végig Ekhó cipőjén. Közömbösen lepillantott a lábára, mintegy a távolból figyelte, ahogyan a gumi és a bőr bugyogva olvadozik. Cipőfűzője lángra kapott, de nem érezte, ahogyan elég. Hamu borította a bőrét, rátapadt a hajára, szempillájára, ruhájára. A robbanás kiégette a kék színt az égről, és sötétség borult a világra a sűrű hamutakaró nyomán.

Ki vagy te?

– Ez nem lehet valóság – jelentette ki Ekhó.

Ez nem válasz.

Egy rémálomba csöppent. S ebben az álomban lángolt a teste. Bőre felhólyagosodott a hőségtől. Magma özönlött a bokája körül. Nem rémült meg, jóllehet nagyon is félt, amikor először látogatta meg ez a rémálom. Vagy másodszor. S harmadszor is. Mostanra azonban olyan sokszor átélte ezt a jelenetet, hogy

lassacskán már rutinszerűnek érezte. Csupán el kell szenvednie. Hamarosan úgyis felébred. Ennyit még el tud viselni. Egy dologban Ekhó felettébb jeleskedett – a túlélésben.

Nem vett tudomást a kérdésről – még egyszer sem válaszolta meg eddigi álmaiban –, és inkább a tűzhányó tátongó krátere felé tekintett. Odalenn állt a monstrum tövében, és meredten figyelte, ahogyan tüzet, füstöt és hamut okád az égre. Gyötrelmes sikolyok harsantak a lenti faluból. Ez volt a legrosszabb az egészben. Képes volt figyelmen kívül hagyni saját lángoló testét, de a kiáltásokat nem bírta elengedni a füle mellett. Minden áldott éjjel, kivétel nélkül, egészen az első éjszakától kezdve. Amikor kinyitott egy ajtót a világra, és beengedte rajta a tűzmadarat. Most már tisztán érezte lénye belsejében repdeső szárnyait, mintha csak halandó kalitkájának határait próbálgatná.

Minden éjszaka ugyanazzal a kérdéssel szembesült. S a beszélő ezernyi egyesült hangon zengte: *Ki vagy te?*

Ekhó vagyok – felelte gondolatban. Nem ejtette ki hangosan a szavakat. Tudta, hogy a válasz nem helyes. Vagy esetleg egyszerűen csak nem teljes.

Láva kúszott felfelé a lábán, fel a térde fölé, fel a combján a derekára, fokozatosan elemésztve a tagjait. Másodperceken vagy talán perceken belül – álmokban mindig olyan nehéz követni az idő múlását – elárasztja a száját és az orrát is. Lepecsételi a szemét. Hamarosan egész testét csapdába ejti a hegy oldalán, magányos börtönben megőrizve, akárcsak egy borostyánba zárt legyet.

Csupán túl kell élnie. Nem az álomban elszenvedett halál a leggyötrelmesebb. Hanem amikor több kérdéssel ébred fel az ember, mint ahány válaszra lelt. Ekhó hibája volt. A vulkánkitörés. A föld mélyéből patakzó tűzfolyam. Az égboltot felemésztő sötétség.

Ki vagy te? Tisztán csengett a kérdés, még a faluban haldokló emberek keserves sikolyai mellett is.

A végük vagyok – gondolta Ekhó. – *A pusztulásuk. Nem tudtam megvédeni őket a csapástól, amit én szabadítottam rájuk. Kinyitottam egy ajtót, amit nem lett volna szabad, és most sejtelmem sincs, mitévő lehetnék. Egyedül maradtam.*

Akkor a hangok megkérdezték, mint mindig, valahányszor fontolóra merészelte venni a magányát: *Valóban egyedül vagy?*

Ekhó kinyitott egy ajtót, és beengedte a tűzmadarat. Ám önkéntelenül is felmerült benne a kérdés, vajon mit engedett ki rajta.

MÁSODIK FEJEZET

A londoni Camden Market péntek esténként figyelemre méltó látványt nyújtott. Az árusok pultjai szorosan egymás mellé zsúfolódtak, mindegyik harsányabb és feltűnőbb igyekezett lenni a másiknál. Igencsak kétes eredetű perzsaszőnyegek lengedeztek finoman a szélben, és az utcai lámpák kíméletlen, sárga fénye vakítón megcsillant az egyik közeli asztalon sorakozó üvegpipákon. A júliusi levegőt Ekhó nem nevezte volna éppenséggel balzsamosnak, de felerősítette a piac körül szállingózó illatokat. Hangosan megkordult a gyomra, amint megcsapta az orrát egy erőteljesen kebabra emlékeztető illatfelhő. Talán megeszik egyet az úton visszafelé. Talán még pénzt is hajlandó lesz fizetni érte. A múlt éjjeli rémálom nyomasztó súlyként nehezedett rá, mindazonáltal olyan állandóvá vált immár a teher, hogy képes volt figyelmen kívül hagyni, ha nagyon igyekezett. *Kompartmentalizáció* – tűnődött magában. Pokolian hasznos tudomány. Ha pedig létezik olyan város a világon, amely képes elfeledtetni vele a bajait, akkor az kétségkívül London.

Könyökével utat tört magának a város ifjú különcei között, keresve a pultot, amely felkutatására Jáspis küldte. Nem kellett hátrapillantania, így is pontosan tudta, hogy Caius szoro-

san a nyomában van, és árgus szemekkel figyeli minden lépését. Amikor Ekhó közölte vele, hogy beszerző körútra indul, még csak hallani sem akart róla, hogy egyedül vágjon neki a városnak. Caius igazság szerint egyáltalán nem akarta elengedni, egyre azt bizonygatta, hogy sokkal nagyobb biztonságban vannak kelet-londoni rejtekhelyükön, ahol meghúzták magukat – egy elhagyatott raktárépületben, amely Jáspis egyik álnevén volt bejegyezve. Ekhó azonban friss levegőre vágyott, már alig jutott lélegzethez a dohos helyiségben, ahol együtt lakott Caiusszal, Doriannal, Jáspissal és Borostyánnal, amióta három hónapja elhagyták Jáspis strasbourgi lakását, és kénytelenek voltak bujdosni.

Jáspis súlyos sérüléseivel nem merészkedhettek messzire. Borostyán megtett minden tőle telhetőt, hogy meggyógyítsa a sebet, amelyet Dorian védelmében magára vállalt, de még a lánynak is szüksége volt friss ellátmányra. Amint megemlítette, hogy fogytán vannak a gyógynövények, amelyekből a Jáspis sebére szükséges borogatást készíteni szokta, Ekhó abban a pillanatban lecsapott a lehetőségre, hogy újra feltöltse a készleteiket. Úgy érezte, ha csak egyetlen perccel is tovább kell vesztegelnie a raktárban, menthetetlenül becsavarodik. Egy kis távolságra volt szüksége. A többiektől, az ágyától, a vízfoltos mennyezettől, amelyet minden éjszaka bámult, miután végre sikerült felriadnia gyötrelmes rémálmaiból. Szerencsére Jáspis ismert egy varázslót, aki boltot nyitott Londonban, szívesen kínálva portékáját minden vásárlónak, akinek van szeme a mágiára, hogy megkereshesse a pultját.

Ekhó a környéket fürkészte, pillantása végigsiklott a Camden Market szervezett káoszán. A mágia nem szerette, ha egyenesen ránéznek. Inkább az ember látókörének szélein szeretett megcsillanni, mintegy csúfolódva homályban bujkáló jelenlétével. A Fekete-erdőben történtek óta, amikor is befogadta testébe a tűzmadár varázserejét, Ekhó azon kapta magát, hogy jobban

ráhangolódik a levegőben rejtőzködő mágiára. Szeme sarkából észrevett némi csillámló ragyogást az egyik pult körül, alig tizenöt lépésnyire a helytől, ahol éppen állt. Korábban legfeljebb egészen enyhe homályra lett volna figyelmes a levegőben, most már azonban a varázsló mágiája tisztán csillogott szeme előtt a piac mesterséges fényében. Amikor megfordult, hogy egyenesen szembe nézzen vele, hirtelen szertefoszlott a csillámlás. *Megvagy!*

Hátrapillantott a válla fölött, tekintete találkozott Caius zöld szemével a tömegen keresztül. Közel maradt a lányhoz, mégis tisztes távolságban, nehogy olyan benyomást keltsenek, mint akik együtt vannak. Caius ötlete volt. A frissen rövidre nyírt hajára húzott baseballsapka és arcán a finom pikkelyeket elfedő alapozó azonban Ekhó fejéből pattant ki. Kényelmetlenül feszengett a székben, amíg a lány felkente bőrére a festéket, nem volt hozzászokva a sminkhez, de ha már Ekhónak álruhában kell parádéznia, akkor bizony Caius sem lehet kivétel.

Ekhó kezét felemelve megigazította a szőke parókát, amelyet a raktárból indulva húzott a fejére, és egészen enyhén biccentett, éppen csak hogy Caius megláthassa. A túlméretezett napszemüveg és a lapos sapka, amelyet egy szundikáló kelet-londoni hippi fejéről csent el a metrón, további névtelenséget kölcsönzött a megjelenésének, Caius azonban egy szemernyit sem engedett az óvatosságából. Még mindig üldözték őket – az aviánok, akikre Ekhó immár a családjaként tekintett. A drakharok, akiket Caius saját ikerhúga vezetett. Tulajdonképpen mindenki, akinek akár csak futó érdeke is fűződött a tűzmadárhoz. Ekhó még soha életében nem érezte magát ennyire a figyelem középpontjában.

Caius szájának sarka enyhén felfelé görbült, Ekhó pedig viszonozta a mosolyát. Eszébe sem jutott tiltakozni, amikor a hajdani drakhar Sárkányherceg ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje a varázsló boltjába. Caius kiváló társaságnak bizonyult.

Néhanapján felmentek a raktárépület tetejére, és megmutatta Ekhónak a különféle csillagképeket, elregélve a mögöttük rejlő drakharin történeteket. A lány jól ismerte az emberek és az aviánok ősrégi mítoszait, ám ezek új történetek voltak számára, mégpedig nagyon is értékesek. Caius sohasem akart sokáig időzni a szabad ég alatt – mindig csak a biztonságot tartotta szem előtt –, Ekhó mégis különlegesnek érezte azokat a pillanatokat.

Amikor a tető hideg betonjának dőlt, Caius pedig mellette hevert, alig néhány centire, egyáltalán nem érezte magát figyelemre méltó személyiségnek, vagy éppenséggel az aviánok és drakharok között dúló háború fontos sakkbábujának. Nem érezte magát a tűzmadárnak, pusztító fegyvernek, amelyet mindkét fél olyan elkeseredetten próbált a kezébe kaparintani abban a reményben, hogy véget vethet az évszázadokon átívelő küzdelemnek. Csak egy hétköznapi lány volt, aki egy fiú mellett feküdt a csillagokat fürkészve.

– Talán keresel valamit?

A váratlan hang kizökkentette Ekhót a gondolataiból, emlékezetébe idézte, hol van éppen, és miért is jött ide. Elszakította a tekintetét Caiustól, aki most egy utcai lámpának támaszkodott, két pulttal távolabb. A körmeit vizsgálgató drakhar a hanyag nemtörődömség megtestesítője volt. Ekhó a férfi irányába fordult, aki megszólította.

Ha a zabkása emberi alakot ölthetne, bizonyára ebben a fickóban testesülne meg. Világosbarna kardigán. Mocskos, fehér ing. Elnyűtt cargo nadrág. Converse All Stars cipő, amely hajdanán fehér volt, de mostanra már szomorú szürkére sötétült. Egérszínű haja nem volt sem barna, sem pedig szőke. Minden a bézs árnyalatában virított rajta. Egyedül a szemét rejtő, retró Ray-Ban napszemüveg nem illett a képbe. Ám mivel Ekhó is napszemüveget viselt az éjszaka közepén, legfeljebb utolsóként vethetett volna rá követ. A férfi egy cigarettát pödört ujjai kö-

zött, amint felpillantott rá, kényelmesen terpeszkedve egy összecsukható fémszékben a pultjánál. Lábát bokájánál keresztbe rakva felpolcolta a mellette álló asztalra.

– Segíthetek? – kérdezte erős, London munkásrétegeire jellemző akcentussal. Szájához emelte a cigarettát, és túlzott alapossággal megnyálazta a papír felső szélét, hogy leragaszthassa. Asztalán összevissza hevert a sok olcsó ezüstékszer, mintha valójában nem is próbálná eladni őket. Ekhónak nem is volt kifogása ellene, hiszen nem is kívánt ékszert vásárolni tőle.

Előhalászott egy papírcetlit a zsebéből. Jáspis egy szimbólumot firkantott rá – egy egyenlő karú keresztet ábrázolt, közepén rombusszal, mind a négy karja végén kicsiny háromszögekkel –, és azt mondta, hogy mutassa meg a fickónak. Ez volt a varázslók társadalmának titkos, nemzetközi jelképe. A szimbólum alá Borostyán gondosan feljegyezte a szükséges alapanyagokat.

– Igen – válaszolta Ekhó a kérdésre. – Nehezen beszerezhető árukat keresgélek a piacon.

A férfi előrehajolt, nehézkesen lepakolta lábát a földre, mintha minden egyes mozdulat rettenetes erőfeszítést igényelne. Elvette a cetlit Ekhó kezéből, és az orrához emelte, hogy alaposan szemügyre vegye. Ketyegtek a súlyos másodpercek. Ekhó ellenállt a kísértésnek, hogy hintázni kezdjen a lábujjhegyén, vagy idegesen doboljon ujjaival a combján, vagy megvakargassa fejbőrét a paróka alatt, amely már egész éjszaka bosszantotta. Az első öt percben még izgalmasnak is találta, hogy inkognitóban utaznak, ám az újdonság ereje hamar elillant, ahogyan most a türelme is fogytán volt Csodacipó uraság időhúzása miatt.

A varázsló felpillantott Ekhóra a napszemüvege fölött, megadva a lehetőséget, hogy a lány láthassa az egyetlen jelét annak, hogy többé már nem tartozik az emberek közé. Teljesen fehér volt a szeme, mintha a pupilláját egészben elnyelték volna. Már a puszta látvány is elég volt, hogy Ekhó ujjai önkéntelenül is

egy alkalmas fegyver után keresgéljenek. A varázslók társasága sohasem ígért jót. Ekhó szerette volna előkapni a csizmájába rejtett tőrt. Egy közeli rádióból statikus recsegés tört elő, miközben a bemondó felolvasta a legfrissebb főcímeket. Lezuhant egy repülő néhány kilométernyire Sydney határától. A közelgő amerikai elnökválasztás. Vulkáni hamufelleg takarja el az eget Új-Zéland fölött, miután három hónapja egy váratlan földindulás kitörésre késztetett egy szunnyadó vulkánt; állítólag még mindig morajlik és füstölög. Hirtelen felvillant néhány kép Ekhó fejében a múlt éjjeli rémálmából, de elnyomta őket, amilyen mélyre csak tudta.

– Ez bizony komoly gyógyellátmány – jegyezte meg a varázsló. Visszanyújtotta a papírcetlit, majd felállt. – Talán bajban vagy?

– Állandóan.

– Kedvemre való leányzó! – A varázsló az asztalt megkerülve belépett a standjára, és kotorászni kezdett az asztal alatt megbújó dobozok mélyén. Nem kapkodta el az időt. Felnézett Ekhóra, egy kicsit túlságosan is behatóan, majd megkérdezte: – Gyakran megfordulsz errefelé?

– Nem.

Ekhó erőt vett magán, hogy ne tekintsen hátra Caiusra. Semmi kedve nem volt élénk csevegésbe elegyedni a varázslóval. Minél többet beszél a fickó, annál valószínűbb, hogy feltesz egy kérdést, amelyre Ekhó nem tud, vagy éppenséggel nem kíván válaszolni. Megfordult a fejében, hogy talán mégis hallgatnia kellett volna Caiusra, és a raktárban kellett volna maradnia, megbújva a varázslat mágikus rétegei mögött, amelyek védelmezték őket.

A varázsló megrándította a vállát.

– A legtöbb ember, aki hozzám fordul, kevésbé… jótékony holmit szokott keresni. – Lábra huppant, több gyógynövénnyel teli villámzáras zacskót tartva a kezében. Felkínálta őket Ekhó-

nak, amikor azonban a lány kinyújtotta a kezét, hogy átvegye a zacskókat, gyorsan visszarántotta őket. – Előbb a fizetség, drágaságom. Ötszáz lesz.

Kész fegyveres rablás! – morgolódott Ekhó magában, amint levetette válláról a hátizsákot, hogy előhalássza a Jáspis tartalékaiból vett bankjegyköteget. Bár a raktár nem számított különösebben otthonos helynek – csöpögött a mennyezet, berozsdásodtak a vezetékek, ráadásul a fűtés is inkább csak elméletben működött –, rendkívül jól el volt látva különféle országok pénznemeivel. Ekhó lecsapta a pénzt az asztalra.

– Tessék! Adja ide a cuccot, és már itt sem vagyok.

– Ó! Tűzről pattant kislány! – A varázsló Ekhó felé csúsztatta a zacskókat az asztalon, de továbbra is rajtuk tartotta a kezét. – Úgy érzem, szívesen megismerkednék veled egy kicsit közelebbről is.

Ekhó felkapta a zacskókat, figyelmen kívül hagyva, ahogyan a fickó kisujja futólag megsimogatja a keze oldalát.

– Az érzés *nem* kölcsönös. – Hátizsákjába pottyantotta a gyógynövényes zacskókat, majd újra becipzározta, és a vállára vetette. – Szívesen mondanám, hogy örömmel kötöttem üzletet magával, de sajnos hazudnék.

Azzal sarkon fordult, és a piac bejárata felé vette az irányt, míg a varázsló baljós, kurta kacagása a fülébe csengett. Nyálkásnak érezte a bőrét, ahol a fickó megérintette. Tenyerét a farmernadrágjába törölte, mintha úgy megszabadulhatna a kellemetlen érzéstől.

Egy kéz csusszant a tenyerébe, mire riadtan összerezzent, és ösztönösen is megpróbált elhúzódni.

– Lazíts! – suttogta Caius, meleg lélegzete a fülkagylóját cirógatta. – Csak én vagyok.

Hirtelen elszállt a feszültség Ekhó testéből, helyette a jóleső megelégedésre emlékeztető bizsergés költözött a gyomra tájékára. Szerette, ahogyan Caius keze a tenyerébe simult.

Puha bőrén a kardforgatástól megkeményedett, durva részeket. Közelebb kerültek egymáshoz az elmúlt hetekben, habár az ölelkezésnél nem jutottak előbbre. Egy idegen jelenlét csiklandozta a gondolatai mélyén. Nem vett tudomást róla. Egyre könnyebben el tudta hallgattatni Rózsát, ám valahányszor Caius megérintette, ez a titokzatos hang mindig megszólalt a tudatában, mintha a puszta közelsége szólítaná elő a szunnyadásból.

Erősebben megszorította Caius kezét, élvezetet lelt a szája sarkában bujkáló, halovány mosolyban. A Camden Town-i metrómegálló irányába sétáltak, ahonnan vonatra szállva visszajuthatnak a raktárhoz. A teljes mértékben varázstalan közlekedés ugyancsak Caius ötlete volt. Így nehezebben tudta bárki is nyomon követni őket, ha netán a mágia jeleit keresik, vagy az árnyékpor parányi maradványait. Ekhó nem vonhatta kétségbe a javaslat bölcsességét, mégis hiányolta a köztes átjárókon való utazás kényelmét, hogy az egyik városban belép egy ajtón, majd egy egészen más országban lép ki újra.

Könyökével megbökte Caius karját.

– Azt hittem, el akarjuk titkolni, hogy együtt vagyunk. Nem szegjük meg így a saját szabályainkat?

Caius ismét elmosolyodott, és lenézett összekulcsolt ujjaikra. Hüvelykjével finoman megsimogatta Ekhó kézfejét, ugyanazon a helyen, ahol a varázsló megcirógatta, mintha el akarná törölni a kellemetlen érintés utolsó nyomait is.

– Egy dolgot már biztosan megtanultam az együtt töltött idő alatt – válaszolta Caius lehajolva, hogy a lány tisztán hallhassa suttogó szavait. – Némelyik szabály egyetlen célja, hogy megszegjék.

Camden főutcájának lámpái ragyogtak a feje mögött, lágy aranyfénnyel vonva be a baseballsapka alól kiszökött, barna hajfürtjeit. Ekhó azt kívánta, bárcsak ne kellene elrejtenie a pikkelyeit; szerette volna megcsodálni, amint a fény táncot

lejt Caius arccsontjain, megcsillanva a fénylő, sima pikkelyeken. Caius derűs türelemmel nézett rá, várva a válaszát. Szeme a smaragd – az emberi zöldnél – egy leheletnyivel világosabb árnyalatában pompázott, majdnem mintha egy belülről ragyogó fény világítaná meg.

Gyönyörű, ugye? – sóhajtott fel a hang Ekhó fejében.

Fogd be, Rózsa! Ekhó végtelen meglepetésére Rózsa engedelmeskedett, ám előbb még átsuhant a fején egy halovány érzés, amely gyanús módon leginkább kísérteties nevetésnek hatott. Ekhó egész testén remegés futott végig.

Caius gyorsan megszorította a kezét.

– Ekhó? Jól érzed magad?

A lány a torkát köszörülve elfordította róla a tekintetét. Habár Rózsa gondolatai talán hívatlan és nemkívánatos vendégek voltak a fejében, Ekhó mégsem tudott vitába szállni vele. Caius észvesztően vonzó volt. Nem sejtette azonban, hogy Rózsa szükségesnek érezte ezt ki is nyilvánítani. Tisztában volt vele, hogy Rózsa valahol Ekhó tudatának mélyén lakozik, mivel a halott lány lelke elválaszthatatlanul egybefonódott a tűzmadár erejével. Ekhó azonban nem állt készen rá, hogy bárkivel is megossza, Rózsa milyen természetes otthonossággal rendezkedett be az életében. Most már komoly hatalom volt a kezében, sőt felelősség is. Mások jövője függött tőle, és bizony nem éppen megbízhatóságról árulkodik, ha az ember lánya hangokat hall a fejében. Így hát Rózsa megjegyzéseit inkább megtartotta magának. Talán eljön egyszer a nap, amikor a régi szellemek elhallgatnak, és Ekhó végre egyedül marad a saját fejében. Álmodozni mindig lehet. Ám addig a napig minél kevesebben tudnak a dologról, annál jobb.

Már majdnem az állomásnál jártak. Felpattannak az északi metróvonalra, és alig fél óra alatt haza is érhetnek – mégis fojtogatóan hatott rá a gondolat, hogy vissza kell térniük a raktárba a túlságosan ismerős falak és a padlón heverő túlságosan

vékony matracok közé. Ekhó úgy érezte, hogy több távol töltött időre van szüksége, még több időre, hogy úgy tegyen, mintha a világ terhe nem nyomná elviselhetetlenül a vállát. Gyomra újra hangosan megkordult, és remek ötlete támadt.

– Igen – felelte végül. Viszonozta Caius kézszorítását, újabb halovány mosolyt csalva az arcára. Mostanság többet mosolygott, bár még messze állt a felhőtlen mosolyoktól, amelyeket Rózsa emlékeiből ismert.

Mágoa – gondolta Ekhó. – *Portugál. A szomorúság hátrahagyott maradványai.*

Egy régi bánat nyomai tapadtak Caius lényéhez, áthatva minden mozdulatát, befolyásolva az egész viselkedését, akármilyen apró gesztusról volt is szó. Rózsa szerelme egy másik személyiség volt, bár Ekhó úgy vélte, hogy Caiusnak ez a változata is éppen kedvére való. Ám továbbra is kérdések gyötörték. Szerette volna megtudni, hogy tényleg valódi-e, amit Caius iránta érez. Vajon nem csupán egy halott lányt lát-e, valahányszor ránéz. Bolondság-e azt hinnie, hogy egy olyan bonyodalmas történet, mint az övék – Ekhóé, Caiusé, Rózsáé – valaha is boldog véget érhet? Mindössze ennyit sikerült azonban kinyögnie:

– Éhes vagy?

Caius mosolya hirtelen elillant, szája lefelé görbült.

– Minél hamarabb vissza kellene érnünk.

Ekhó előreszökkent, és a kezét fogva vezette a sarkon álló kebabárushoz. London tele volt velük, és az étel minősége mindig egy kicsit a szerencsén múlott, ám Ekhó kész volt vállalni a kockázatot.

– Ó, gyere már! Egy bölcs ember szerint némelyik szabály egyetlen célja, hogy megszegjék.

Caius halk kacagással felelt.

– Nekem nem hangzik túl bölcsnek.

Mégsem ellenkezett, miközben Ekhó továbbrángatta, egyenesen a kebab csábító sziréndala felé. Mindenképpen felrúgta a szabályaikat, amint szerelmespárként sétálgattak az utcán, de hát fiatal volt még az éjszaka, sőt Ekhó maga is. Ez a pillanat a lányé volt, és szándékában állt kiélvezni, még ha – vagy talán éppen ezért – nem is tarthat örökké.

HARMADIK FEJEZET

Amikor visszatértek a raktárba, zsíros kebabbal teli hassal, majdnem minden pontosan ugyanolyan volt, mint ahogyan hagyták. Az emeleten lévő tágas szobában gyertyák égtek elszórtan, olvadó viasztócsában, beragyogva a helyiséget lágy, sárgás fényükkel, amely visszatükröződött a feketére festett ablaktáblákról. A sarokban álló, ősrégi tévében a BBC műsorvezetője éppen egy szakértőt kérdezgetett a klímaváltozásról, beszélgetésük hangját azonban elnyomta az időnként elrobogó vonatok zaja. Fél tucat matrac sorakozott egymás mellett a helyiség sarkaiban, ruhakupacokkal körülvéve, amelyek a hanyagság legkülönfélébb fokozatairól árulkodtak, teljes káosztól (Ekhó) egészen a katonás rendig (Dorian). Jáspis ruhái jók voltak Dorianra és Caiusra is, noha utóbbi széles válla miatt a kölcsönkapott ingek igencsak megfeszültek a mellkasán; lehetetlenség lett volna figyelmen kívül hagyni. Ekhó csupán két napig volt képes Jáspis jókora pulóvereiben létezni, ám utána már nem bírta tovább, és inkább kisurrant a következő éjszakán. Betört egy retró butikba – tele volt velük egész Kelet-London –, majd egy halom ruhával távozott Borostyán és saját maga számára. Ekkor már a Caiustól és Borostyántól kapott

fejmosás is megérte, amiért egyedül merészkedett ki a városba. Az ember nem tud teljes mértékben értékelni egy rendes farmernadrágot, amíg az összes ruhadarabja szakadt vagy vérfoltos nem lesz.

Jáspis a matracán feküdt, egyik keze féloldalt lelógott, míg a másik drámaian a homlokára tapadt. Élénk színű tollazata rövidre volt nyírva a fején, csaknem hajként hatott, és most egészen sötéten csillogott a gyertyák fényében, továbbra is megőrizte azonban mélylila, bársonyos kék és aranyszínű árnyalatát.

Ekhó szélsebesen keresgélni kezdett mentális lexikonjában, hogy megtalálja a Jáspist legtalálóbban jellemző szót. *Pavonine* – Igen, pontosan. – *Angol. Pávához hasonlító vagy páva módjára viselkedő.*

Dorian törökülésben kuporgott a padlón a matrac mellett, egy ronggyal tisztogatva kardja pengéjét. Ezüstös fürtjei a szemkötőjére hullottak, amint fejét Jáspis felé hajtotta, hogy hallhassa, akármit fecseg is éppen az avián. Ekhó már rájött, hogy Dorian úgy tisztogatja a fegyvereit, ahogyan az emberek a körmüket szokták rágni: szórakozottan, amikor semmi jobb dolga nem akad. A kard hónapok óta nem látott harcot, Dorian azonban naponta kifényesítette, makulátlan tisztán tartva a pengét.

Caius bezárta az ajtót, majd gondosan ellenőrizte a körülötte felállított védővarázsokat, sebezhető pontokat keresve. Az ajtó volt búvóhelyük egyetlen bejárata. Egy út befelé, egy út kifelé. Caius fennhangon bizonygatta, hogy így a legbiztonságosabb, és amikor Caius *bizonygatott* valamit, sokkal inkább úgy hatott, mintha királyi rendeletet hallgatna az ember, nem pedig egyszerű javaslatot. Ha kis csapatuk lelepleződik, Caius még könnyedén kimenekítheti őket a köztes átjárókon. A hajdani drakhar herceg azon kevesek közé tartozott, akiknek nem kellett árnyékporral vagy mágikus küszöbökkel bajlódniuk, hogy közlekedhessenek a világok között, bár igencsak nagy

erőfeszítésébe kerülne, ha egyszerre négy másik személyt próbálna magával vinni. Minden varázslatnak ára van, akármilyen hatalmas erejű is az ember. Ha vészhelyzetről van szó, nem ez volt a legrosszabb megoldás, Ekhó azonban remélte, hogy nem kell ehhez folyamodniuk.

Ledobta a hátizsákját az ajtó mellé a padlóra.

– Gyerekek! – kiáltotta. – Hazajöttem!

Borostyán kidugta a fejét a fürdőszoba ajtaján a helyiség túlsó végében; hosszú, hófehér hajtollai megcsillantak a homályos fényben.

– Ó, hála az isteneknek! – válaszolta megkönnyebbülten. – Ha még egyszer végig kellett volna hallgatnom Jáspis nyafogását a borogatásáról, biztosan kipeckelem a száját.

– Már elnézést, ifjú hölgy, de nem szokásom *nyafogni* – méltatlankodott Jáspis, fejét oldalra fordítva, hogy bősz tekintetével Borostyánra meredjen. – *Siránkozom*.

Borostyán a szemét forgatta.

– Tizenkilenc éves vagy, Jáspis. Nehogy ifjú hölgynek kezdj nevezni engem!

Ekhó letérdelt, előhalászta a gyógynövényekkel teli zacskókat a hátizsákjából, és átnyújtotta őket Borostyánnak.

– Csak semmi civakodás! Ez itt civódásmentes övezet. Halálbüntetés terhe mellett tilos civakodni!

– Ne is törődj Borostyánnal! – legyintett Jáspis. – Még mindig haragszik rám, amiért elhappoltam Park Place-t az orra elől.

– Én pedig azt hittem, hogy ami a Monopolyban történik, az a Monopolyban is marad – mondta Ekhó. A társasjáték csak egy hétig tartott, amikor is Caius végül elkobozta, és elrejtette valahol a raktár gyomrában. Az utolsó játékuk majdhogynem ökölharcba fulladt.

Jáspis fájdalmasan felnevetett.

– Ó, te édes kis bolond! – Nehézkesen megpróbált felülni, de csak akkor sikerült, amikor Dorian fél kezét a válla alá

csúsztatva segített neki megtámaszkodni a falon. Borostyán az ágy oldalához sietett, kirakosgatva a lezárt zacskókat abban a sorrendben, ahogyan szüksége volt rájuk. – Most komolyan, Borostyán, tényleg nem tudsz egy kicsit gyorsabban meggyógyítani? Elegem van abból, hogy tehetetlen fadarabként fekszem. – Jáspis rákacsintott Dorianra. – Bár legalább az ápolók csinosak.

Halvány pír borította el Dorian világos bőrét, végigfutott a szemkötő mellett egészen a halántékán csillogó pikkelyekig. Mosoly bujkált a szája sarkában. Jáspis úgy árasztotta el Doriant a bókjaival, ahogyan Dorian a kardját tisztogatta, Caius pedig ellenőrizte a védővarázsokat. Szokásszerűen.

Borostyán már kevésbé találta szórakoztatónak a helyzetet. Olyan hirtelen erővel szakította fel az egyik zacskót, hogy szárított gyógynövények repültek szerteszét a padlóra.

– Gyógyító vagyok – válaszolta fogcsikorgatva. – Nem varázsló. – Dorian kezébe nyomta a növényeket. – Őröld meg ezeket!

Dorian elfogadta a gyógynövényeket, mert amikor Borostyán ilyen hangon osztogatta a parancsait, bölcsebb volt engedelmeskedni. Borostyán elkapta Ekhó pillantását, és így szólt:

– Válthatnánk pár szót?

Ekhó bólintott, bár nem volt ínyére a kérdés. Ahányszor valaki feltette neki ezt a kérdést, mindig valami rendkívül kellemetlen hír következett. Ez bizony egyetemes igazság volt.

A padlás egyik sarka felé vették az irányt, minél távolabb a többiektől. Caius aggodalmas pillantást vetett Ekhóra, de a lány csak elhessegette. Borostyán lehalkította a hangját, nehogy más is meghallhassa.

– Jáspis nem gyógyul.

Íme, itt volt a rendkívül kellemetlen hír.

– Nos – mondta Ekhó –, nagyon súlyos sebet kapott. Nem igaz? Időbe fog telni, mire talpra áll.

Borostyán megrázta a fejét.

– Úgy értem, hogy nem gyógyul. Egyáltalán. Az általam használt gyógynövények megakadályozzák, hogy elfertőződjön a seb, vagy rosszabbra forduljon az állapota, de egyszerűen *nem* gyógyul. Sajnos attól tartok, hogy valamiféle ártó varázslat lehet a dolog mögött, de sejtelmem sincs, hogyan és miért, vagy éppenséggel miféle. Még nem jutottam el eddig a tanulmányaimban. – Borostyán megdörzsölte a karját, mint aki fázik. – Egy kissé kizökkentett, hogy előbb elraboltak, aztán kiszabadítottak, majd belekeveredtem egy világjáró kalandba gyülevész kis csapatunk vidám társaságában.

Caius szép lassan közelebb lépett hozzájuk, tudomást sem véve Ekhó iménti néma utasításáról, hogy hagyja békén őket.

– Jáspis sérüléséről van szó? – érdeklődött.

– Igen – válaszolta Ekhó. – Nem gyógyul. Borostyán úgy hiszi, hogy talán valamiféle ártó hókuszpókusz van a dologban.

Caius megfontoltan bólintott.

– Úgy gondolom, hogy a mi kis házi gyógyítónknak igaza lehet. – Hátrapillantott a válla fölött Jáspisra, aki leplezetlen imádattal figyelte a gyógynövényeket őrlő Dorian minden mozdulatát. – Egy Tűzkígyó kardja ejtette a sebet. – Kelletlenül elhúzta a száját. – A húgom… vagy helyesebben szólva az új Sárkányherceg… egyszer felvetett nekem egy tervet, amivel még halálosabbá tehetné a seregét. Tanith azt akarta, hogy egy varázsló átkozza meg a fegyvereiket, így még ha a csapás maga nem is halálos, mégis megöli az áldozatot.

– Akár egy lassú méreg – tette hozzá Ekhó.

Borostyán száján kicsúszott egy nagyon nem Borostyánra való szitoksorozat.

– Pontosan – helyeselt Caius. – Megtiltottam Tanithnak, hogy bármi ilyesmit tegyen. Legutóbbi balsikerű tapasztalataim után nem óhajtottam újabb ügyletekbe keveredni a varázslókkal.

– Ugyan mi történt, hogy így megkeseredtél a varázslók iránt? – kérdezte Ekhó. – Azon kívül persze, hogy mind egy szálig becstelen ördögök.

Caius homlokán elmélyültek a ráncok.

– Ami azt illeti, aligha hiszem, hogy különösebben rajonganak értem. – Megdörzsölte a tarkóját, és Ekhó a mozdulatból már tudta jól, hogy Caius olyan igazságot készül bevallani, amelyet szívesebben megtartana magának. – Nem sokkal azután, hogy a hercegi trónra kerültem, felkértem egy csapatnyi varázslót, hogy erősítsék meg a Sárkánytorony körüli védővarázslatokat. A mágusaink értik a dolgukat, de nincs erősebb az olyasféle sötét mágiánál, amilyennel a varázslók szoktak ármánykodni. Felbecsülhetetlen kincseket ígértem nekik a szolgálataikért. Nem egészen az ígéretem szerint fejeztem ki a hálámat.

– Hanem hogyan? – kérdezte Ekhó.

Caius egyenesen a lány szemébe nézett, óvatos arckifejezéssel.

– Halállal fizettem. Nem engedhettem, hogy aljas varázslók szabadon mászkáljanak, pontos ismeretekkel az erőd védelmi rendszeréről.

– Jóságos ég! – szörnyülködött Ekhó. Ismerte Caius múltját. Borzalmas cselekedeteket vitt véghez. Semmi újdonság nem volt a dologban. Mégis könnyebb volt Rózsa szemével tekinteni rá: olyan vezérként, aki jóra akarja használni a hatalmát. Aki nem kíván másoknak ártani. Caius nagyon megváltozott a lány halála óta eltelt évszázad során, és több vér áztatta a kezét, mintsem Ekhó el tudta volna képzelni.

Mintha a gondolataiban olvasna, Caius csendesen így szólt:

– Sohasem állítottam, hogy jó ember vagyok.

Borostyán kényelmetlenül feszengett Ekhó oldalán.

– Mi történt a varázslókkal, akik elraboltak engem az Agóráról?

Pillanatnyi feszült hallgatás után Caius így válaszolt:

– Őket is megöltem.

Ekhó figyelte a barátnője arcán átsuhanó érzelmeket. Tisztában volt vele, hogy Borostyán életének legmegrázóbb eseménye volt, amikor elrabolták – egészen a Fekete-erdőben vívott csatáig –, ám Borostyán gyengéd lélek volt. Megkönnyebbülés és bűntudat viaskodott az arcán.

– Értem – csupán ennyit mondott.

Ekhó pillanatnyilag semmi kedvet nem érzett ehhez a beszélgetéshez. Sőt, semmikor nem akart sort keríteni rá.

– Szóval, hozzájuk biztosan nem fordulhatunk segítségért – szögezte le. – Mitévők legyünk Jáspissal? Nem hagyhatjuk ilyen állapotban.

– A sebe meg fogja ölni – válaszolta Borostyán. – Előbb vagy utóbb.

Caius óvatosan kifújta tüdejéből a levegőt.

– Ha tényleg sötét mágiáról van szó, akkor csakis sötét mágiával harcolhatunk ellene.

– Sötét mágiával pedig csakis a varázslók foglalkoznak – vágta rá Ekhó.

Caius bólintott.

– Beszélek Jáspissal. Talán ismer egyet vagy kettőt közülük, aki jó pénzért hajlandó lenne segíteni nekünk.

– Ezúttal, ha lehetséges, ne mészároljunk le senkit! – javasolta Borostyán csípősen.

Mély ránc jelent meg Caius két szemöldöke között, amint egyre gyülekeztek arcán a viharfelhők. Ekhó túlságosan fáradt volt, hogy kezelje a helyzetet. Nem akart gondolni rá, hogy Caius másokat gyilkolt – akármilyen hátborzongató és gátlástalan teremtmények voltak egyébként is az áldozatai –, és azt sem kívánta végignézni, ahogyan Borostyán elítéli a tetteiért. A pokolba! Még Ekhó is elítélte. S valahol Ekhó tudata mélyén Rózsa valószínűleg megbocsátott neki. A kognitív disszonanciával bizony szörnyen nehéz volt megbirkózni. Az egész *életükkel* nehéz volt megbirkózni.

– Remek – szólalt meg Ekhó, mielőtt folytatódhatott volna a beszélgetés. – Ha már ezt így megtárgyaltuk, szükségem van egy kis pihenésre.

Azzal dolgukra hagyta őket, és lehuppant a matracára, amely a legtávolabb esett az ablaktól. Caius egyetlen kifürkészhetetlen pillantást vetett Ekhóra, majd elindult, hogy ismét ellenőrizze a védővarázsokat. Borostyán csatlakozott Dorianhoz Jáspis betegágya mellett, hogy folytassa a gyógynövények előkészítését az új borogatáshoz. Tréfás évődésük jóleső háttérzajt jelentett. Hónapok óta gubbasztottak bezárva, ám még most is furcsa volt belegondolni, milyen szedett-vedett kis társaságot alkottak. Két avián, két drakhar – hajdanán esküdt ellenségek – és Ekhó, az egyetlen ember. Lepillantott a kezére, eszébe jutottak a fekete és fehér lángok, amelyek a tenyeréből törtek elő. Végül talán mégsem egészen ember már.

Hirtelen lesüppedt mellette a matrac. Felpillantva Caiust vette észre maga mellett.

– Rendben vannak a védővarázslatok? – kérdezte tőle.

Caius bólintott.

– Sziklaszilárdak, mint mindig. Ennél nagyobb biztonságban már sohasem leszünk. – Ujjaival végigszántott sötét haján. Pár napja Dorian egy székbe kényszerítette Caiust, kezében ollót csattogtatva. *Tűrhetetlenül elharapózott már ez a helyzet*, jelentette ki a drakhar testőr. Ekhó, Borostyán és Jáspis megosztozott egy zacskó pattogatott kukoricán, miközben figyelték, ahogyan Dorian levágja a dühösen fortyogó Caius haját. A raktárban jobb szórakozásuk úgysem akadt. Caius folyton a tarkójához kapott, mint aki még nem szokta meg az új frizuráját. Ekhó felé fordult, szeme elsötétült a libegő gyertyafényben. – Hogy érzed magad?

Ekhó halovány, kényszeredett mosollyal felelt, állkapcsát összeszorította. A raktárba visszatérve megint úgy érezte, mintha fojtogatnák. Furcsán. Kiszolgáltatottan. Egyáltalán nem olyan

volt, mint otthon, titkos kis szobájában a New York-i Közkönyvtárban, lámpafüzérével, lopott kincseivel és könyvhegyeivel. A hely néma csendje és békés magánya tökéletesen illett hozzá. Az üres, védővarázslatokkal oltalmazott szoba képétől elfacsarodott a szíve. Még mindig végtelenül könnyebb volt azonban az elveszített dolgokra gondolnia, mint a hátrahagyott szeretteire. *Például Raminra.* Visszafojtotta a gondolatot, olyan mélyre, amilyen mélyre csak tudta.

– Jól vagyok – hazudta.

Ám Caiust nem tette bolonddá.

– Nem úgy nézel ki.

Elrobogott mellettük egy vonat, még a raktár ablakai is beleremegtek. Ekhó elszakította a tekintetét Caius arcáról, és inkább a tévére bámult. A képernyőn gomolygó füst látszott a légifelvételen, amely éppen egy vulkán kráteréből tört elő valahol a Csendes-óceán térségében, több mérföldnyire Új-Zéland partjaitól. A makulátlanul jól fésült szőkeség a híradós pult mögött ismertette az értetlenül fejüket csóváló szakértők véleményét, akik mindnyájan egyetértettek, hogy a vulkánnak elvileg szunnyadnia kellene, és a jelenlegi tevékenysége valódi talány, nincs semmiféle logikus magyarázat a tektonikus mozgásra, amely előidézte a kitörést. Ekhó lelke mélyén megmozdult valami, amint figyelte a fekete hamufelhőket és a képernyőn izzó, hömpölygő lávafolyamokat. Nem felismerés volt, de nagyon közel állt hozzá. Mintha egy benne lakozó erő próbálna kommunikálni vele szavak nélkül, pusztán érzések útján. A vulkán ugyanazon a napon tört ki, amikor Ekhó saját szívébe döfött egy tőrt, kiszabadítva a tűzmadarat – ahogyan az ősrégi prófécia szólt – testének csontkalitkájából.

Caius éppen mondott valamit, hangja halkan, távolról csengett, de Ekhó semmit sem hallott belőle, amint a képernyőn megváltozott a jelenet, és most egy porig rombolt falut mutatott, házak félig ledőlt falai ágaskodtak ki a hamuval borított

földből, akárcsak a töredezett, megfeketedett fogak. Pontosan úgy festett, mint a rémálmában látott falu. Felkapta a távirányítót, hogy felerősítse a hangot, és csendre intette Caiust.

– …egyszerűen borzalmas látvány tárul a szemünk elé – darálta a helyszíni tudósító. Gyapjúkabátjának szárnya lobogott a szélben, haja igyekezett kiszabadulni a pomádéból. Háta mögött egy mentőcsapat fésülte át a törmeléket, felemelték a fapallókat és a törött kődarabok között keresgéltek. A vulkán fekete tömege kirajzolódott a távolban. – Ez a vidék teljesen romba dőlt. Semmi… és senki… nem maradt épségben.

– Van esetleg bármiféle hír arról, mi okozhatta a pusztítást? – kérdezte a stúdióban ülő szőkeség, akit egy cseppet sem viseltek meg az elemek.

A helyszíni tudósító végighúzta ujját egy fatönkön maga mellett. Kesztyűs kezét koromnak látszó feketeség szennyezte be.

– A szakértőknek egyelőre semmi elképzelésük sincs róla, Sandra. A mentőcsapat egyik tagja azonban úgy nyilatkozott nekem – összedörzsölte az ujjait, szétkenve a fekete kormot –, hogy ez nem tűnik vulkanikus eredetű üledéknek, még a jelenlegi tevékenység ellenére sem. Még nem tudjuk biztosan, vajon mi lehet, de nagyon reméljük, hogy hamarosan válaszokat kapunk.

– Köszönjük, George – mondta a híradó műsorvezetője. – És izgatottan várjuk a további…

Ekhó lehalkította a hangot. Egyre erősebb görcs szorongatta a gyomrát, mintha a tűzmadár szavak nélkül kiabálva megpróbálná erőszakkal ráébreszteni valamire, aminek nyilvánvalónak kellett volna lennie, mégsem volt az. A vulkánkitörés. A tűzbe és hamuba borult város. S mindez tökéletesen úgy időzítve, hogy egybeessen a tűzmadár megjelenésével. A rémálmaival. A rettenet érzésével, amely egyre erősödött Ekhó lelkében, amióta egy tőrdöféssel felhasította nem csupán a saját testét, hanem a világ szövetét is, beengedve egy kozmikus erőt, amelyet nem értett.

Caius lehalkította a hangját, hogy csakis Ekhó hallhassa a szavait.

– Még mindig rémálmok gyötörnek?

A lány bólintott, de továbbra sem volt hajlandó ránézni. Izmai úgy megfeszültek a nyakán, hogy kis híján elpattantak. A többiek is tudtak a rémálmairól. Nehéz lett volna bármi ilyesmit eltitkolni, amikor az ember sikoltozva riad fel több egymást követő éjszakán is. Nem akart azonban beszélni az álmairól. Tehetetlennek érezte magát tőlük. Teljesen összezavarták. Kérdések emésztették, és gyanú gyötörte, hogy valamiféle borzalmas és visszavonhatatlan vétket követett el.

– Kapcsolatban állnak – szólt Ekhó csendesen. – Már láttam a vulkánt az álmaimban, mielőtt a hírekben hallottam volna róla. Azon az éjszakán kezdődött. – A mellkasán húzódó sebhelyre mutatott, amely éppen csak előbukkant pólójának gallérja mögül. – Azon az éjszakán, amikor *ez* történt. – Nagyot nyelt. Továbbra is furcsának érezte a szavakat a nyelvén. – Amikor szabadjára engedtem a tűzmadarat. Utat nyitottam neki, de nem hiszem, hogy mindössze ennyit bocsátottam a világra.

– Akár puszta véletlen is lehet – felelte Caius. – Iszonyatos megrázkódtatáson estél át. Talán a tudatalattid kapaszkodik a vulkán képébe, és összekapcsolta az eseményeket a fejedben.

Ekhó megrázta a fejét.

– Már az előtt álmodtam a vulkánról, hogy tudomást szereztem volna a kitörésről. Nem volt tévénk Jáspis strasbourgi padláslakásában. Ott még nem hallottam a híreket. A falu pedig… Láttam. Ugyanazt a falut.

Caius kinyújtotta felé a kezét, de a lány elhúzódott.

– Nem véletlen egybeesés – jelentette ki. – Tudom. *Tudom*.

Ekhó nem hihetett a véletlenekben, többé már nem. Hogyan is hihetett volna, amikor olyan lények népesítették be a világát, amelyeknek inkább tündérmesékben kellett volna otthonra találniuk, nem pedig a nagyvárosok utcáin? Amikor

saját maga is egy mágikus és mitikus teremtménnyé vált? Érezte magán Caius kérdő, kutató tekintetét; Ekhóhoz hasonlóan azon töprengett, miféle szerepet tölthet be mindezekben a lány – vajon mi lehet a *tűzmadár* szerepe az eseményekben.

„*A madár éjféltájt fakad dalra* – jutott hirtelen Ekhó eszébe, pillantását továbbra is a már lehalkított televízió képernyőjén látható pusztításra szegezve. – *Véres hamuból támad fel újra, és üdvözli holnap a lángokat.*"

Gyakran kapta magát azon, hogy a prófécia szavain morfondírozik, amely ide vezette, ebbe a raktárba, ebbe a különös társaságba. Különösen az utolsó sor okozott fejtörést. Vajon mit tartogat még a holnap? Amint egyre erősödött lelkében a felismeréshez hasonlatos érzés, amint a tűzmadár a koponyája belsejében verdesett szárnyaival, erőszakosan követelve, hogy tudomásul vegye, lépéseket tegyen, tegyen végre valamit, egyszer csak felvillant Ekhó fejében a gondolat – hogy nemsokára találkozik a holnappal.

NEGYEDIK FEJEZET

Az éjszakai levegő felborzolta Caius rövidre nyírt haját, megcsiklandozva a tarkóját. A raktár tetején állt, kezét a zsebébe mélyesztve, bőre még őrizte Ekhó testének melegségét. Megvárta, hogy a lány elaludjon, összegömbölyödve az oldalán, hosszú, barna haja sötét fellegként szétterült a párnán. Homloka még álmában is ráncokba szaladt. Caius gyengéd mozdulattal kisimította a mély barázdát, teljesen elbűvölte, ahogyan Ekhó a keze felé fordul, és valamiféle érthetetlenséget mormol. Az emberek többnyire fiatalabbnak szoktak látszani alvás közben, de a lány idősebbnek tűnt a koránál, mintha a vállára nehezedő teher még súlyosabbá változott volna a legsebezhetőbb pillanatában. Caius pontosan tudta, hogy éjszaka a korábbi hordozók hajdan volt élete kísérti, és a régi emlékek, amelyek nem tartoznak hozzá, úgy nyüzsögtek a fejében, akár a hívatlan vendégek. S akkor még nem volt kénytelen átélni egy vulkánkitörést, egyedüli szemtanújaként egy katasztrofális természeti csapásnak, amely egy egész szigetet elpusztított valahol egy távoli tengeren. Ekhónak végül sikerült megnyugodnia, Caius pedig feljött a tetőre, magukra hagyva a többieket szokásos esti szertartásaikkal. Csendet és békét keresett, már

amennyi egyáltalán fellelhető London állandó, lármás forgatagában.

Letekintett az előtte elterülő városra, majd az épületek sötéten kirajzolódó sziluettjére az éjjeli égbolton, amelyet úgy beszennyezett a környező lámpák sziporkázó fénye, hogy alig látszottak a csillagok. Ekhóval sok éjszakát töltöttek kettesben idefenn, igyekeztek megtalálni a legfényesebb égitesteket, bár időnként előfordult, hogy egy elsuhanó repülőgépet tévesen hullócsillagnak véltek. Caius még akkor is szívesen mesélt Ekhónak gyermekkora regéiből, amikor a csillagképek nem rajzolódtak ki tisztán: lenyűgöző történeteket az égbolton cikázó, hatalmas sárkányokról, amelyeknek szárnya fekete, akárcsak a kietlen űr, szemük a csillagok tüzében lángol. Minden drakhar kisgyermek megtanulja, hogy az égbolt valójában az istenek birodalma, ahová a régmúlt idők Sárkányhercegei emelkednek fel uralmuk végezetén, hogy földhöz kötött testvéreikre vigyázzanak örökkön örökké. Caius elhitte az ősi regéket, hiszen a gyermekek könnyedén hisznek a mesékben, egészen a koronázása napjáig, amikor ott térdelt a drakhar nemesek gyülekezete előtt, akik megválasztották, és megesküdött, hogy élete utolsó napjáig szolgálni fogja a népét. Amint a korona súlya a fejére nehezedett, már tudta jól, hogy ezzel lemondott a hosszú és boldog élet lehetőségéről. A hatalom megrontja a lelket, akiket pedig nem tud megrontani, azokat bizony megöli. Tekintete találkozott a terem túlsó végében álló húga izzó, rubinvörös szemével, amely tisztán árulkodott az igazságról büszke mosolya hazugságával szemben. Már akkor látnia kellett volna. Az irigységet. A nagyravágyást. Már akkor tudhatta volna, hogy az uralmának Tanith vet véget. A szeretet azonban vakká tette, amint az lenni szokott. Csupán az ikertestvérét látta maga előtt, akivel együtt a világra jött, és nem a Tanith szívében rejtőző árulást. Caius azt hitte, amit hinni akart. Hogy Tanith szeretete a bátyja iránt nagyobb a becsvágyánál.

Háta mögött nyikorogva kinyílt a tető ajtaja. Caiusnak nem kellett megfordulnia, hogy pontosan tudja, ki jött fel utána. Bárhol felismerte volna Dorian lépéseit.

Dorian közelebb lépve megállt mellette, világos haja és még világosabb bőre sápadtan ragyogott a sötétségben. Egy érme jelent meg a kezében, mintegy a semmiből, majd Dorian végigpörgette kézfejének csontjain, ujjai gyakorlott kecsességgel mozogtak.

– Hol tanultad ezt a trükköt? – kérdezte Caius, Dorian kezének könnyed mozdulatait figyelve.

Dorian hirtelen elbizonytalanodott, mire az érme kicsúszott a markából. Másik kezével elkapta, majd sietve zsebre vágta.

– Jáspis mutatta.

– Egy avián mutatványokra tanít téged… – Caius megengedett magának egy derűs mosolyt. – Most már tényleg mindent láttam életemben!

Dorian halkan felnevetett.

– Ha alaposan megfigyeled a láthatárt, akár a távolban röpködő disznókat is láthatod. – Caius felé fordult, egyetlen kék szemében sólyomszerű éberség csillogott. – Ami Jáspist illeti…

– Tudom – vágott Caius a szavába. – Nem gyógyul. Borostyán mondta. Úgy gondolom, hogy a fegyver, amellyel a sebet ütötték, meg volt átkozva. Egy varázsló átkával – tette hozzá.

Dorian drakharin nyelven szitkozódott.

– Sohasem engedted szabadjára Tanitht, hogy saját kedve szerint cselekedjen, most azonban, Sárkányhercegként, senki sem állhat az útjába. Nélküled kezd vakmerővé válni. – Dorian keze az oldala mellé tévedt, ahol a kardját szokta viselni. – Inkább meghalok, mintsem engedjem, hogy egy varázsló a pengémhez érjen. Csupán az istenek tudják, miféle mágiát képesek űzni a fegyvereinkkel a tudomásunk nélkül.

– Tudom – bólintott Caius. – Éppen ezért nem akartam szabad kezet adni Tanithnak. De a jelek szerint mégis beteljesítette az akaratát, és meg kell birkóznunk a következményekkel.

Mellette Dorian idegesen toporgott, kezét ökölbe szorította, majd ismét kinyitotta.

– Jáspis kénytelen megbirkózni a következményekkel. Segítenünk kell rajta, Caius! Tennünk kell valamit! Nem ülhetek ölbe tett kézzel, tétlenül nézve, ahogyan meghal egy nekem szánt csapás miatt.

Dorian egy avián életéért könyörög. Caius elfojtott egy mosolyt. Visszafordult a város kivilágított látképe felé. Egészen más volt, mint az általa ismert világ, ugyanakkor valamiféle idegen szépséget talált a közöttük rejlő különbségben.

– Ha a pengét tényleg egy varázsló átkozta meg, akkor talán egy másik varázsló képes lesz hatástalanítani a sebét fertőző mágiát.

Dorian mély sóhajjal a mellvédnek támaszkodott, karját összefonva a mellkasán, háttal a túloldali raktár ablakaiból kiszűrődő, színpompás fényeknek. Minden második éjjelen bulit tartottak odaát. Ekhó tombolásnak nevezte.

– Hát, én éppen kifogytam a varázslóbarátokból, miután legyilkoltuk a legutóbbi bandát is, akikkel együtt dolgoztunk. Sajnos tartok tőle, hogy te meg én szép kis hírnévre kezdünk szert tenni mágus körökben. Az a benyomásom, hogy túlságosan is felégettük azokat a hidakat, hogy most átsétálhassunk rajtuk.

Találkozott a tekintetük, és Caius egy pillanatra látni vélte a barátja arcára kiülő nyers érzelmeket, amelyeket máskor olyan jól leplezett. Dorian félrefordította a fejét, megszakítva a kapcsolatot.

– Van egy tervem – jelentette be Caius. – De attól tartok, nem fog tetszeni.

– Hányszor kell még elmondanom? – kérdezte Dorian. – Bárhová hajlandó vagyok követni téged, Caius. Akár herceg vagy, akár nem.

– Nos – kezdte Caius. – Szerzünk magunknak egy új varázslóbarátot. Egyszerűen csak egy varázslóra van szükségünk. Bár-

melyik megteszi. Jáspis korábban említette, hogy annak idején – Caius két ujját begörbítette a levegőben, macskakörömszerű idézőjeleket formálva, ahogyan Ekhótól és Borostyántól látta –, *„vad és féktelen ifjúságában”*, gyakran együttműködött egy varázslókból álló bandával. Ki akarom deríteni, vajon egyikük hajlandó-e segíteni nekünk.

Dorian már tiltakozásra nyitotta a száját, de Caius feltartotta a kezét.

– Tudom, mit készülsz mondani, és nem akarom hallani, mert csak vitába keverednénk, és te is tisztában vagy vele, hogy mindig én győzök.

Dorian bosszúsan elhúzta a száját.

– De csak mert hagylak győzni.

– Akárhogyan is legyen – folytatta Caius – Jáspis sebe olyan varázslatot igényel, amelynek sajnos egyikünk sincs birtokában. Segítségre van szükségünk, még ha az a segítség utálatos forrásból érkezik is.

– Igazad van – helyeselt Dorian, szavainak gyors sóhaja adott nyomatékot. – Jáspis viszont nincs olyan állapotban, hogy bárhová is menjen – tette hozzá, védelmező méltatlankodással. Caius az alsó ajkába harapott, hogy visszafojtsa a mosolyát. Miután hosszú évekig epekedett a hercege után, jó volt látni végre, hogy Dorian érzései másra összpontosulnak. Megérdemelte, hogy rátaláljon a szerelemre, és hogy viszonozzák a szerelmét.

– Éppen ezért akarok kapcsolatba lépni az általa választott varázslóval. – Caius ellökte magát a mellvédtől, magasan a feje fölé nyújtva a karját. Későre járt az idő, habár a szemközt folyó buli tompa bömbölése semmi jelét sem adta, hogy csillapodni akarna. Vetett még egy utolsó pillantást a csillagokra, amelyeket elhomályosítottak a város fölött gyülekező, baljós felhők. Hercegként kevés olyan cselekedetet vitt véghez, amelyekkel kiérdemelhetné helyét az égen, de esküjének minden egyes

szavát komolyan gondolta. Feltett szándéka volt, hogy megvédi és szolgálja a népét, még ha távolról kell is tennie, cím nélkül, vajmi kevés szövetségessel. Még ha most már valaki mást támogatnak is.

Caius az ajtó felé vette az irányt, Dorian szorosan a nyomában követte.

– Feltételezem, hogy egyedül tervezel menni – mondta Dorian.

Caius kinyitotta az ajtót, arca elfintorodott a panaszkodó zsanérok éles hangjától. Egy alapos olajozásra lett volna szükségük. A lépcsőházban sötétség uralkodott, csupán egyetlen, vibráló villanykörte világította meg, amely szomorúan himbálózott egy rozsdás láncon.

– Itt van rád szükségem, Dorian, hogy megvédelmezd a többieket. – Hátrakacsintott Dorianra a válla fölött. – Különben is, erősen kétlem, hogy el tudnálak rángatni Jáspis mellől. Még ha akarnálak sem.

Dorian elvétette a legfelső lépcsőfokot. Megragadta a korlátot, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Caius jóízűen felnevetett, majd a szájára tapasztotta a kezét, amikor Dorian egy bosszús pillantással sújtotta.

– Ne haragudj! – szabadkozott Caius, szavai fojtottan szűrődtek elő a tenyere mögül. – De hát így igaz. Teljesen rabul ejtett.

Nehéz volt megállapítani a lépcsőház félhomályában, de Caius le merte volna fogadni, hogy halvány pír festi rózsásra Dorian arcát. Barátja egy méltatlankodó horkantással elsietett Caius mellett, majd lefelé indult a lépcsőn. Ó, igen! Dorian bizony elpirult, egészen ezüstös haja tövéig.

– Sejtelmem sincs, miről beszélsz – válaszolta Dorian. Lefelé menet hátat fordított Caiusnak, befordult a sarkon, és elindult lefelé a következő lépcsősoron.

– Hát persze, hogy nem – vágott vissza Caius. Megragadta a korlátot, majd nagy lendülettel Dorian elé vetette magát. Behajlított térddel ért földet, puhán és csendesen, akár egy macska. – Biztosra veszem, hogy azok a lopott pillantások az égvilágon semmit sem jelentenek.

A következő pillanatban Caius már be is lépett az ajtón, mielőtt Dorian előrukkolhatott volna egy csípős válasszal. Könnyebbnek érezte magát, mint az elmúlt hetekben bármikor. Végre volt egy tervük, hogy segítsenek Jáspison – vagy legalábbis egy terv kezdetleges csírái. Egy gyermekcipőben járó terv. Sőt, valószínűleg egy rettenetes terv, de a semminél mégiscsak sokkal jobb. Néha az ember nem is kérhetett ennél többet.

ÖTÖDIK FEJEZET

Ekhó a frissen főzött kávé ínycsiklandó, kesernyés illatára ébredt. Hirtelen kipattant a szeme. A raktárban lévő egyetlen kávéfőzőgép két hete elromlott, kicsikart magából egy utolsó, árva csöpp borzalmas, égett kávét, Ekhó és Jáspis szomorú tekintetétől kísérve. Ekhó sietve felült, lerúgta magáról a takarót, kezével végigszántott kócos, loboncos haján. A helyiség sarkában, ahol instant zabkásával teli dobozokból, poharas kínai levesekből, egy mikrohullámú sütőből, egy rozoga asztalból rögtönzött konyhát állítottak össze, most az Ala állt, egyik kezében egy zsíros papírzacskót tartott, míg a másikban egy kartontálcát, rajta négy nagy adag kávéval. Arcán egy szülő mélységes undora tükröződött, amint belép gyermeke rendetlen szobájába.

– Most komolyan, mikor evett bármelyikőtök is olyasmit, amit nem mikrohullámú sütőben lehet elkészíteni?

– Ala! – Ekhó talpra ugrott, lába belegabalyodott a takaróba. Itt van az Ala. Az Ala ennivalót hozott. Az Ala egy istennő!

Ekhó kiáltása felébresztette a többieket. A legközelebbi matracon Borostyán morcosan morgolódott, feljebb húzva fején a takarót, miközben Caius álmosan dörzsölgette az arcát,

és elrejtett egy hatalmas ásítást. Sötét haja összekócolódott alvás közben, de rafinált volt még a rendezetlensége is, csábítón hívogatta az ember lányát, hogy beletúrjon kutató ujjaival. Ekhó szemébe nézett, majd fanyar mosoly futott át az arcán, amint a pillantása lejjebb siklott. Csak abban a pillanatban jutott Ekhó eszébe, hogy nincs rajta nadrág. Szerencsére a szürke póló, amelyet Jáspis ruhái közül csent el, egészen combközépig betakarta. Állta Caius pillantását, és vállat vont. A kávé és a meleg reggeli kimondhatatlanul fontosabb volt bármilyen öltözködési illemnél. Lerúgta magáról az összegabalyodott takarót, és egyenesen az Alához indult, aki az asztalra tette a papírzacskót és a kávéstálcát.

Ekhó hevesen a karjába zárta az Alát, arcát az avián vállába temette, beszippantva a méz és a régi könyvek ismerős illatát, amely édes parfümként lengte körül az Ala hollófekete tollait. Az Ala szorosan magához ölelte a lányt, és a válla fölött Ekhó megpillantotta Doriant a helyiség túlsó végében, dermedten állva, kivont kardjával a kezében. Ekhó visszafojtotta a nevetését. Dorian éberen őrködött egész éjjel, gondoskodva róla, hogy semmiféle betolakodó ne juthasson át a védővarázslataikon. Most pedig mélységesen döbbent képet vágott, amiért az Alának mégis sikerült bejutnia, reggelivel a kezében, mintha a védővarázslatok semmiféle akadályt nem jelentenének számára. Ám a köztes világ szokásos szabályai nem vonatkoztak az Alára; olyan könnyedséggel közlekedett az átjárók sötétjében, amellyel senki élő teremtés nem vehette fel a versenyt, még Caius sem.

Ekhó kibontakozott az ölelésből, és felnézett az Ala ónixfekete szemébe.

– Hiányoztál!

Az Ala mosolyogva lesimította Ekhó hajának rakoncátlan fürtjeit.

– Nekem is hiányoztál, kicsi szarkám. – Kezével az asztalon heverő reggelire mutatott. – A kedvenceidet hoztam. Szendvics

baconnel, tojással és sajttal, desszertnek pedig lekváros fánk. Úgy gondoltam, talán jól fog esni valami kiadósabb eledel, miután az elmúlt hetekben nem ettetek mást, kizárólag… – felemelt egy doboz Pop-Tartsot, majd hunyorogva szemügyre vette a címkén felsorolt alapanyagokat – magas fruktóztartalmú kukoricaszirupot.

Ekhó feltépte a zacskót, és mélyet szippantott a kiáramló illatokból. *Mennyei!* Fogott egy fánkot, és jóízűen beleharapott, porcukor szállt szerteszét, akárcsak megannyi hópehely. Élvezte a lekvár szétrobbanó, ínycsiklandó ízét a nyelvén. Igazi gyönyörűség volt.

– Szeretlek – dünnyögte fánkkal teli szájjal.

– Én is szeretlek, kicsi szarkám – felelte az Ala. Azután megfordult, tekintete Dorian kivont kardjára esett, mire derűsen felvonta a szemöldökét. – Talán használni tervezed a pengét, fiú?

Dorian szégyenkező arccal leeresztette a fegyverét.

– Nem – válaszolta.

– Akkor azt javaslom, hogy inkább tedd el gyorsan!

Úgy is tett.

Caius lassan a fánkkal teli zacskót szorongató Ekhóhoz ballagott. A közelében Ekhó egyszerre sokkal nagyobb zavarba jött hiányos öltözéke és az arcát beborító porcukor miatt. Caius keze egy pillanatra megállapodott a lány derekán, amint kinyújtotta mellette a kezét, hogy elvegye magának az egyik kávét; bőre még Ekhó pólójának vékony pamutszövetén át is jóleső melegséget sugárzott. Szájához emelte a poharat, és rámosolygott Ekhóra a teteje fölött.

– Jó reggelt! – üdvözölte a lányt alvástól érdes hangon, amely a szokásosnál kissé mélyebben csengett. Ivott egy kortyot, ádámcsutkája enyhén lesüllyedt, amikor nagyot nyelt, fejtartása kiemelte nyakának elegáns ívét.

Ekhó megtörölte porcukros száját a kézfejével.

– Reggelt! – Caius pontosan tudta, mit is művel. Tudnia kellett. Senki sem élhet kétszázötven évig anélkül, hogy megtanulná, miként lehet a kávéivást egyenlővé tenni a pornográfiával.

Háta mögött az Ala nyomatékosan megköszörülte a torkát. Ekhó összerezzent, Caius pedig huncutul rákacsintott. Ez egyszerűen nem igazságos! Ekhó előrángatott egy szalvétát a zacskó mélyéről, és becsomagolt egy másik fánkot, hogy Borostyánhoz vigye.

Az Ala az ablakok irányába indult, amelyek a helyiség túlsó oldalán, Borostyán ágya közelében sorakoztak.

– Gyere velem, Ekhó! Meg kell beszélnünk valamit.

Ekhó követte, fánkokkal a kezében, majd lehuppant a matracra. Artikulálatlan nyögés hangzott fel a Borostyán alakú takarókupacból. Ekhó megbökdöste a rakás közepét, mígnem Borostyán feje előbukkant, finom vonásain morcos fintorral. Fehér tollai borzasan meredeztek szerteszét. Meglengetve a fánkot Borostyán orra előtt, Ekhó vidáman így szólt:

– Ajándékot hoztam!

Borostyán előrugta kezét az ágynemű alól, megkaparintotta a fánkot, majd szó nélkül visszavonult takarókból emelt fedezéke alá.

Ekhó az Ala felé fordult, aki derűs arckifejezéssel szemlélte a közjátékot.

– Szóval, mi a nagy helyzet? – kérdezte Ekhó. Még egyet harapott a fánkjából. Lekvár tört elő a szélein. – Mi újság a Fészekben? Mindenki jól van?

A „mindenkin" természetesen Ramint értette. Jóllehet a kapcsolatuk porig égett a rossz döntések és a még rosszabb balszerencse tűzviharában, de képtelen volt *nem* törődni a fiúval. A kötődés, amely Raminhoz fűzte, lényének szerves része volt, beleivódott a génjeibe.

– Mindenki jól van – válaszolta az Ala mindentudó hangon. – Ramint is beleértve.

Ekhó megkönnyebbülten felsóhajtott. Megvolt az esélye, bár nem szívesen ismerte el, hogy Ramin meggyűlölte a tettei miatt; elvégre összeállt a drakharokkal, legalábbis látszólag, magyarázat nélkül megszökött, rettenetes káoszt hagyva maga után az egyedül maradt fiúra. *Megölte a társát*. Ám még ha Ramin gyűlöli is, Ekhó ugyanúgy törődni fog vele. Mindig is fontos lesz számára, akármilyen pusztítást visz is véghez lépten-nyomon az élete során.

Az Ala az ablakpárkánynak dőlt, két keze az oldala mellett pihent. Kósza napsugarak pettyezték az egyenetlenül színezett ablaküvegeket, lágy háttérfénybe vonva az Ala alakját.

– De nem ezért jöttem ide. – A helyiség sarkába pillantott, ahol a tévé állt, sötéten és némán. – Feltételezem, hogy követtétek az elmúlt napok eseményeit.

Ekhó hirtelen abbahagyta a rágást, és a szájában lévő falat úgy csúszott le a torkán, akár egy súlyos agyagdarab.

– Ha az elmúlt napok eseményein az elvileg szunnyadó vulkán fura kitörését érted, hamuval borított, porig rombolt falvakkal, illetve a visszatérő rémálmokat, amik egyértelműen engem hibáztatnak, akkor igen. Meglehetősen nehezen tudom elszakítani róluk a szemem.

– Ezek az események nem egyszerű rendellenességek – mondta az Ala. – Érzem.

A takarókupac alól Borostyán halkan megkérdezte:

– Mint valamiféle zavart az Erőben?

Az Ala lassan bólintott.

– Bizonyos értelemben igen.

Ekhó észrevette a szeme sarkából, amint Caius feszülten megmozdul, leteszi a kávéját az asztalra, újra a kezébe veszi, majd még egyszer visszateszi. A lány megfordult, éppen csak annyira, hogy láthassa az arcát: Caius egyenesen ránézett, Ekhó mégsem tudta megfejteni a vonásain tükröződő, furcsa kifejezést.

Egy idegen jelenlét lebegett halványan a tudata mélyén. Szorosan lehunyta a szemét, szabad utat nyitva előtte. Tudta volna, ha Rózsa kísértete próbál előretörni. Időnként egészen más lelkek jelenlétét is érzékelte – régi idők porhüvelyeit – a koponyájának feszülve, egyikük sem volt azonban olyan tapintható, mint Rózsa. Néha olyan érzések töltötték el, amelyekről tudta jól, hogy nem a saját szívéből fakadnak: félelem, bűntudat és kétségbeesés. Amikor az ismeretlen jelenlét elcsitult, Ekhó az Alához fordult:

– Értem. De mi köze az egésznek hozzám? – kérdezte.

Az Ala akkor ellökte magát az ablaktól, végigsimítva hosszú, habkönnyű szoknyáján. A hófehér vászon éles ellentétben állt hollófekete bőrével és tollaival.

– Úgy gondolom, hogy ezeknek a bizarr eseményeknek nagyon is sok közük van hozzád. – Ekhó bánatos arca láttán sietve kijavította magát: – Vagyis inkább a tűzmadárhoz. Bizonyára jól ismered Newton harmadik mozgástörvényét.

Ekhó romantikus kalandja a fizikával tizenéves korában rövid és igencsak viharos volt.

– Két test kölcsönhatása során mindkét testre azonos nagyságú és egymással ellentétes irányú erő hat – darálta gondolkodás nélkül. Semmi újdonság nem rejlett a szavakban; egy viharvert fizikatankönyvben olvasta őket, amelyet a könyvtár kiselejtezett kötetei közül halászott ki – az elavult művek elsődleges jelöltként szerepeltek, hogy állandó áthelyezésre kerüljenek Ekhó személyes gyűjteményébe –, most azonban új jelentőséget hordoztak magukban.

– Amikor felébresztetted a tűzmadarat – magyarázta az Ala –, egyenlőtlenséget hoztál létre. Az univerzum mindig felfigyel az egyenlőtlenségekre. Te, drágaságom, a fény teremtménye vagy. Ahol pedig fény van, ott sötétségnek is kell lennie. Nem hiszem, hogy a fényed egyedül érkezett a világunkba.

A fény teremtménye. Milyen szép megfogalmazás! – gondolta keserűn Ekhó. Tisztának tűntette fel, pedig mindennek érezte magát, csak éppen tisztának nem. Inkább zsúfolásig tele volt a feje mindenféle mással, ami nem Ekhó lényéhez tartozott.

– Akkor hát az álmok igazat mondtak. A vulkán. A falu. Az én művem volt.

– Nem – jelentette ki az Ala teljes bizonyossággal. – De néha, amikor kinyitunk egy ajtót, nem mindig tudjuk irányítani, mi jön keresztül rajta.

Az Ala lassan Ekhóhoz lépett, majd lekuporodott a matrac mellé. Borostyán egészen kicsire összegömbölyödött, lábszára Ekhó combjának nyomódott. Megnyugtató érintés volt, mintegy emlékeztette rá, hogy nincsen egyedül, akármennyire is elszigeteltnek érezte magát a tűzmadár miatt.

– Természetesen az egész csupán spekuláció. Léteznek bizonyos módszerek… amelyekkel értesüléseket szerezhetünk, hogy fényt derítsünk a helyzetünkre, ám egyik sem túl kellemes.

Ekhó megtörölte száját a kézfejével, hirtelen megfeledkezve az étvágyáról.

– Akármiről van is szó, megteszem.

– Nem lesz könnyű. – Az Ala gyengéden Ekhó füle mögé simította egy kósza hajfürtjét. – Át kell fésülnöm az elmédet, hátha sikerül kifürkésznem a tűzmadár titkait. De nem választhatom meg, mit ásunk elő. A legjobb esetben is kiszámíthatatlan a folyamat, a legrosszabban pedig kifejezetten traumás. Könnyen előfordulhat, hogy olyasmit látsz, amitől halálra rémülsz.

Hirtelen valaki másnak a félelme hasított Ekhó szívébe. Lehunyta a szemét, igyekezett kizárni az emléket, de csak még rosszabb lett. Szemhéja mögött nem látott mást, csak lángok izzó ragyogását. Hallotta a fa pattogását, érezte az égő tollak bűzét, és ahogyan az emésztő hőségben felhólyagosodik a bőre.

Ekhó már azt hitte, ha abban a pillanatban kinyitná a szemét, egyenesen a tomboló pokolban találná magát, amely Rózsa életét követelte.

– Ekhó? – szólt Borostyán. Halkan és bizonytalanul csengett a hangja, mégis szilárd fogódzót nyújtott Ekhónak. Óvatosan kinyitotta a szemét, mintegy utolsó szalmaszálként kapaszkodott barátnője kérdésébe.

Kétszer is meg kellett köszörülnie a torkát, mielőtt képes volt megszólalni.

– Jól vagyok – válaszolta csupán egy leheletnyi bizonytalansággal. A többiek mindnyájan úgy bámultak rá, mintha bármelyik pillanatban összeroppanhatna. Caius közelebb húzódott, még a kávéját is sorsára hagyta az asztalon. Egyszer csak megtorpant, félúton a matrac felé, amelyen a lány ült. Ekhó fejében felmerült a kérdés, vajon az egykori drakhar Sárkányherceg attól tart-e, hogy nincs joga betolakodni, amikor az egyik oldalán Borostyán, a másikon pedig az Ala foglal helyet. Ekhó szerette volna megnyugtatni, hogy nincsen semmi baj, hogy vágyik a közelségére, de nem találta a szavakat. Ám még ha szóhoz is jutott volna, egyáltalán nem volt biztos benne, hogy szeretné megosztani az érzéseit egy elragadtatott közönséggel.

Vett egy reszkető lélegzetet. Még egyet. Azután még egyet; mindegyik egyre erősebb, mint az előző volt. Végül elillant az orrfacsaró füst kísértő bűze, és ismét rátalált önmagára.

Az Ala még mindig előtte kuporgott, sötét szemében aggodalom tükröződött.

Ekhó mosolyt erőltetett az arcára, hogy megnyugtassa a többieket, csak éppen magát nem tudta. *Ölts fel vidám álarcot! Légy erős! A kedvükért.*

– Mielőtt viszont fejest ugrunk Tükörországba… – szólalt meg, gyors mozdulattal elkobozva Borostyán fánkjának maradékát. Szándékosan figyelmen kívül hagyta barátnője felé vetett, félig-meddig sértődött tekintetét. Az ételcsenés meg-

szokott dolog. Tökéletesen jellemző rá. Nem Rózsára. Nem is a tűzmadárra. Csakis Ekhóra. Töprengve rágcsálta a kelt tészta szélét, és a nyelvén szétolvadó porcukorra összpontosított. – Szükségem lesz egy nadrágra.